

Arrest

nr. 178 491 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DUCHATEAU, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 21 april 2016 onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.2. Op 6 juli 2016 besliste de raadkamer dat verzoeker kon worden vrijgesteld onder voorwaarden en mits de betaling van een borg.

1.3. Op 2 augustus 2016 werd een borgsom betaald, waardoor verzoeker kon worden vrijgesteld en verweerder nam die dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 2 augustus 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“De heer die verklaart te heten: [N.D.] [...] onderdaan van Servië wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.
Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om voorzien van de nodige indentiteitsstu[k]ken, terug te keren naar België.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een [...] geldig paspoort.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, [A.P.], attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene werd van 24.04.2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met geweld of bedreigin[g]-bendeforming-deelname-poging tot misdaad. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met geweld of bedreigin[g]-bendeforming- deelname-poging tot misdaad) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene beteken[t] een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken: betrokkene heeft geen officieel adres in België”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 2 augustus 2016 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

*naam: [N.]
voornaam: [D.]
[...]
nationaliteit: Servië*

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02.08.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om voorzien van de nodige identiteitsstuk[k]en, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan [...];

Betrokkene werd van 24.04.2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met geweld of bedreigin[g]-bendeforming-deelname-poging tot misdaad. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden

Betrokkene heeft geen officieel adres in België

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd van 24.04.2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met geweld of bedreigin[g]-bendeforming-deelname-poging tot misdaad. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 6.2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.1.2. De Raad merkt op dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 6.2. van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 6.2. van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Daarnaast moet worden benadrukt dat de eerste bestreden beslissing aan de basis ligt van de tweede bestreden beslissing en de eventuele vaststelling van een onwettigheid van de eerste bestreden beslissing dus gevolgen zal hebben voor de tweede bestreden beslissing.

Er kan, gelet op voorgaande vaststellingen, niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist tevens de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vermoeden van onschuld, van de rechten van verdediging en van artikel 6.2 van het EVRM.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst enkel naar het feit dat verzoeker geen vast adres zou hebben in België. Daarnaast wordt in de motivering van het inreisverbod enkel verwezen naar het feit dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat is geplaatst in hoofde van diefstal met geweld of bedreiging – bendevoorming – deelname – poging tot misdaad. In de beslissing wijdt men nergens uit over de feiten.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissing bevat daarentegen geen enkele verwijzing naar de feitelijke gegevens van de zaak en de familiale situatie van verzoeker.

Verzoeker heeft een gekend adres en kan daar steeds worden aangetroffen. Dit was één van de voorwaarden van de Raadkamer om verzoeker vrij te laten onder een borgsom.

Volgens verzoeker heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot een juiste beslissing te komen.

Minstens had men hier naar moeten verwijzen en motiveren waarom in huidig geval de humanitaire omstandigheden niet kunnen opwegen tegen een gedwongen terugkeer.

De bestreden beslissing is zonder feitelijke grondslag en is bovendien niet naar recht verantwoord.

Verzoeker kreeg dit bevel betekend op het moment dat hij de gevangenis mocht verlaten, nadat de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen dd. 06.07.2016 had beslist dat verzoeker onder betaling van een borgsom diende te worden vrijgelaten. Indien verzoeker een dermate grote bedreiging zou vormen voor de Belgische samenleving, dan zou hij door de Raadkamer nog niet in vrijheid zijn gesteld. De Wet op voorlopige hechtenis hanteert namelijk het gevaar op de openbare veiligheid en openbare orde als één van de criteria, meer nog als belangrijkste criteria, om iemand in voorlopige hechtenis te houden.

Tenslotte dient verzoeker vast te stellen dat de motivering in de beslissingen een schending oplevert van het beginsel van het vermoeden van onschuld.

Het beginsel dat eenieder onschuldig is tot zijn schuld wordt bewezen, dient door de Belgische overheid in zijn geheel te worden gerespecteerd en niet enkel door het Ministerie van Justitie. Daarnaast beschikt verzoeker niet over een strafblad waardoor men kan stellen dat hij een gevaar is voor de openbare orde en veiligheid.

Dit beginsel werd overduidelijk niet gerespecteerd, daar in bijlage 13 wordt geschreven: “Ingevolgde de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met geweld of bedreigin[g] – bendevoorming – deelname – poging tot misdaad) concludeert de administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene beteken[t] een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”

De schuld van verzoeker staat absoluut niet vast uit de stukken van het onderzoek en verzoeker heeft de feiten ook niet bekend. Toch besluit de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, alvorens een objectieve en onpartijdige rechter uitspraak heeft gedaan, dat verzoeker schuldig is.

Dit is manifest in strijd met de rechten van verdediging.

Indien verzoeker het land dient te verlaten, kan hij bovendien niet op een actieve manier trachten om zijn onschuld te bewijzen. De afstand tussen Servië en België zorgt voor een reële belemmering.

Daar de Staatssecretaris van Asiel en Migratie niet op een zorgvuldige manier de rechten en belangen van verzoeker heeft afgewogen ten opzichte van de belangen van de samenleving algemeen, is het opgelegde inreisverbod van drie jaar onproportioneel.”

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de motivering van een bestuurlijke beslissing afdoende moet zijn. De Raad stelt vast dat verweerder in de eerste bestreden beslissing duidelijk heeft aangegeven dat hij toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Hij heeft daarnaast uiteengezet dat aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder te beschikken over een geldig paspoort en omdat hij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hierbij werd nog toegelicht dat verzoeker voorheen onder bevel tot aanhouding was geplaatst wegens diefstal met geweld of bedreiging, bendevoorming en deelname aan of poging tot het plegen van een misdaad. Verweerder heeft verder, om aan te geven waarom hij verzoeker geen termijn toekent om vrijwillig het land te verlaten, verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en geduid dat hij, gelet op het feit dat verzoeker geen officieel adres in België heeft, een risico op onderduiken weerhoudt. In de tweede bestreden beslissing heeft verweerder gemotiveerd dat hij overging tot het opleggen van een inreisverbod, met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet omdat aan verzoeker geen enkele termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten. In de tweede bestreden beslissing wordt verder aangegeven dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht aangezien verzoeker onder bevel tot aanhouding werd geplaatst voor feiten waarvoor hij nog kan worden veroordeeld en omdat hij er niet aan heeft getwijfeld om op illegale wijze in het Rijk te verblijven en om de openbare orde te schaden. De feiten die verweerder ertoe brachten de bestreden beslissingen te nemen en de toegepaste wetsbepalingen kunnen eenvoudig in deze beslissingen worden gelezen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de voorzienen motiveringen niet pertinent en draagkrachtig zijn en de Raad merkt op dat deze motiveringen hem toelaten om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de bestreden beslissingen geen verwijzing bevatten naar zijn familiale situatie kan het volstaan te stellen dat niet blijkt dat diens familiale situatie in casu een relevant gegeven is waaromtrent een nadere toelichting zou vereist zijn ter staving van de bestreden beslissingen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht voert verzoeker aan dat verweerder niet alle dienstige gegevens heeft betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen. Hij toont evenwel niet aan welke nuttige gegevens verweerder onterecht buiten beschouwing heeft gelaten. Hij verwijst weliswaar naar “*de feitelijke gegevens van de zaak*”, doch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de feitelijke gegevens die van belang zijn, met name het gegeven dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, dat een onderzoeksrechter het vereist achtte om hem onder bevel tot aanhouding te plaatsen en dat hij geen “*officieel adres*” in het Rijk heeft. Verzoeker verwijst voort naar zijn “*familiale situatie*” en naar “*humanitaire omstandigheden*”, doch blijft in gebreke om aan te tonen dat hij familieleden in België heeft en dat, zo dit al het geval zou zijn, deze familieleden legaal in het Rijk verblijven en dat de band die hij met deze personen heeft dusdanig hecht is dat verweerder deze in aanmerking had

dienen te nemen. Hij toont evenmin aan dat er enige humanitaire omstandigheid zou bestaan die onterecht over het hoofd werd gezien.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verweerder navraag deed bij de dienst bevolking van de gemeente waar verzoeker stelt te verblijven en dat hem werd meegedeeld dat op het door verzoeker opgegeven adres niemand staat ingeschreven. Verweerders vaststelling dat verzoeker geen “*officieel adres*” in België heeft vindt dus steun in de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker betoogt nog dat verweerder bezwaarlijk kan voorhouden dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde aangezien de raadkamer hem vrijstelde en hem dus schijnbaar niet als een gevaar voor de openbare orde beschouwde. Hij gaat met zijn grief echter voorbij aan het gegeven dat de eerste bestreden beslissing in de eerste plaats is gebaseerd op de vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat dit motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen. Daarnaast moet worden aangegeven dat indien de raadkamer al zou hebben geoordeeld dat het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker uitmaakt niet dusdanig is dat een verdere voorlopige hechtenis nog vereist is – wat niet kan worden vastgesteld – dit niet impliceert dat verweerder, in het raam van zijn eigen bevoegdheden en rekening houdende met de inlichtingen waarover hij beschikt, niet tot het besluit kan komen dat verzoekers aanwezigheid in het Rijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.3. Wat betreft de aangevoerde artikel 6.2 van het EVRM stelt verzoeker dat in de eerste bestreden beslissing het vermoeden van onschuld wordt geschonden daar wordt verwezen naar “*de ernst van de gepleegde feiten*” ter staving van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Er moet echter worden herhaald dat de kritiek van verzoeker gericht is tegen een overtollig motief in deze beslissing. Zoals reeds gesteld wordt in de eerste bestreden beslissing in eerste instantie gemotiveerd dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en deze vaststelling staat discussie. De eventuele gegrondheid van de grief die is gericht tegen een overtollig motief in een bestuurlijke beslissing kan niet leiden tot de vernietiging van deze beslissing en is dus niet relevant. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

De Raad dient voorts ook, ten overvloede, te benadrukken dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

4.2.4. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat zijn rechten van verdediging in het gedrang worden gebracht door de bestreden beslissingen. Hij houdt in dit verband immers louter voor dat de afstand tussen Servië en België voor een reële belemmering zorgt om zijn onschuld te bewijzen. Er blijkt echter niet dat verzoeker in het kader van een eventuele strafprocedure, mede gelet op het bestaan van de moderne communicatiemiddelen, vanuit het buitenland geen contacten kan onderhouden met zijn raadsman. Voorts moet erop worden gewezen dat verweerder in de tweede bestreden beslissing expliciet heeft aangegeven dat hij, ondanks het inreisverbod, verzoeker toch de mogelijkheid zal geven terug te keren naar België louter “*ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier*” op voorwaarde dat verzoeker beschikt over de nodige identiteitsstukken.

4.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.6. Verzoeker toont met zijn vage toelichting, waaruit niet kan worden afgeleid dat hij grote belangen heeft in het Rijk of de andere staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, evenmin aan dat de beslissing van verweerder om te opteren voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar disproportioneel is.

4.2.7. De beschouwingen van verzoeker laten de Raad ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK